సినిమా అవకాశాల కోసం ఎన్నో ఆశలతో కృష్ణానగర్‌కు వచ్చి
బావర్చీ కేఫ్‌కు అవతల తళుక్కుమనే డ్రెస్‌లతో దీనంగా చూసే యువతులు...
అప్పటికే అవకాశాలు లేక చీకటిలోకి జారిపోయిన జీవితాల గురించి
ఒకటి రెండు కథలు విని ఉండడంతో ఆ అధోగతి జీవితాల క్రమాన్ని
గురించి ఈ కేఫ్ నేపథ్యంగా కథ చెప్పాలనే ప్రయత్నం.

చరణ్ పరిమి

14 కేరాఫ్ బావర్చి

చారి పి.ఎస్.

కథలకు కేరాఫ్ ఆ కేఫ్, ఇరానీ చాయ్ గుమగుమల మధ్య కబుర్లు కలగలిసిపోతాయి ఆబ్‌స్ట్రాక్ట్ చిత్రంలో అర్థంలా. విడదీసి చూస్తే ఒక సంభాషణ నిండా భవిష్యత్తుంటే, మరో సంవేదనంతా గతమే. సమయం ఏదైనా అక్కడ 30 మంది కనిపిస్తారు, అది కృష్ణానగర్ సినీజీవులకు కామన్ అడ్డా. ఏ ఫిల్మ్ ఆఫీస్‌లో గెటౌట్ అన్నా, ఇక్కడ గెట్‌ఇన్ అవ్వచ్చు.

ఇంతమందిలో నేనొక్కడినే ఎందుకు సైలెంట్‌గా ఉంటానంటే, నా ఎదుటి జంటల జగడాలలోకి చెవులు దూర్చడానికి, ఏదైనా లీడ్ దొరకొచ్చు, ఇంకేదైనా సినిమా కబురు కిక్కివ్వచ్చు. రాబోయే వర్షానికి పొలంలో తూనీగల సంకేతం రైతన్నకు ఉత్సాహం ఇచ్చినట్లు.

నేను చెప్పిన కథలో క్లైమాక్స్ బలహీనంగా ఉంది, హీరో పాత్రకి జస్టిఫికేషన్ చెయ్ అన్నాడు నిర్మాత. నా కథలో నాయకుడు తెలుగు సినిమా నాయకుడిలానే ఉన్నాడే, ఏం చేయాలో అర్థంకాలేదు. కథ మధ్యలో రైటర్స్ బ్లాక్ వచ్చినప్పుడు ఇలా వచ్చి రెండు చాయ్ తాగి మేధో మథనం చేస్తే కథకు, నా నిరీక్షణకు క్లైమాక్స్ వచ్చేస్తుందని ఆశ. అట్లా ఎన్నో కథల పుట్టుకకు పురుడు పోసిన ఈ బావర్చిలో ఈమధ్య గమనిస్తున్నాను కంచికి చేరని కథలు అనేకం.

* * *

క్లైమాక్స్ పూర్తిచేసి ఇవ్వడానికి మూడురోజులు టైం ఉంది. ఒక వేళ డెడ్‌లైన్‌లో పని పూర్తికాకపోతే! సన్నగా వణుకు మొదలైంది. నెవర్... నెవర్... నెవర్...

నాలుగింటికి వచ్చి నాలుగో చాయ్ తాగుతుండగా కనిపించింది నా కుడివైపు మూడవ టేబుల్ దగ్గర కూర్చున్న అమ్మాయి. రెండుసార్లు సర్దుకుని మూడోసారి చిరాకుగా చూసింది. అప్పటికి తేరుకొని తల తిప్పుకున్నాను. ఒక నిమిషం గ్యాప్ ఇచ్చి ఇంకా కోపంగానే ఉందా అని ఓరకంట చూశాను, అదే సమయానికి ఆమె కూడా. అప్పుడే తెలిసింది అందగత్తేనని, ఈసారి స్టయిల్‌గానే తల తిప్పుకున్నాను, వెళ్లేముందు ఆ ముందు సీట్ అమ్మాయితో మాట కలుపుదామా. అటువైపు చూశాను, తను ఎవరితోనో గొడవ పడుతోంది, అది ముగిశాక వాళ్లతోనే వెళ్లిపోయింది. నేను

మాత్రం వచ్చిన పని తప్ప మిగతావన్నీ పట్టించుకున్నా, నైట్ 12, క్లోజింగ్ టైం, అప్పుడే ఒకరోజు అయిపోయింది.

* * *

అరె కాకా దో చాయ్ లా. అన్ని వైపుల నుంచి అరుపులు, ఇరవై ఆర్డర్లు అయితే గాని కదలడు వెయిటర్, అదో టైపు.

ఎక్కడి నేను, ఇక్కడికి వచ్చిపడ్డాను! చరిత్ర కథలు ఇచ్చే కిక్కుతో కథలు రాద్దా మని బయల్దేరాను, కష్టపడి ఓ హీరోయిన్ ఓరియంటెడ్ కథ రాసేశాను. ఇంటాబయటా పోరాడి నటిగా ఎదిగిన యువకేతన నా 'చేతన'. ప్రొడ్యూసర్ ఇంట్లో వాచ్‌మెన్‌కి క్లైమాక్స్ నచ్చలేదు, దాంతో ప్రొడ్యూసర్‌కి కూడా. కాబట్టి కొత్త క్లైమాక్స్ రాసుకు వెళ్లాలి.

ఆలోచిస్తే రోజుకి రాండంగా 20 వేల నుంచి 60 వేలదాకా ఆలోచనలు వస్తా యట, వాటిలో కాసిన్ని చాలు కథ పూర్తవుతుంది. అప్పుడప్పుడు వచ్చే కొన్ని ఆలోచనలు ఎంత నిష్కర్షగా ఉంటాయంటే... అదిగో రోడ్డుమీద ఎదురుగా కిలకిలమంటూ వచ్చే పాపకి యాక్సిడెంట్ అవుతుంది, తనకి బ్లడ్ కావాల్సి వచ్చింది. పాప అమ్మానాన్న చుట్టు పక్కల వాళ్లని అడుగుతూ తల్లడిల్లుతున్నారు. కాసేపటికి రక్తదాత దొరికాడు, అతన్ని తీసుకొని హుటాహుటిన డాక్టర్ దగ్గరికి వెళ్లారు. డాక్టర్... పాప ఇక లేదన్న చేదువార్త చెప్పాడు. ఆ కన్నవాళ్లు గుండెలవిసేలా విలపించారు. ఎంత సెంటిమెంట్ పండించాను. నన్ను నేనే అభినందించుకున్నాను.

కాలం భస్మాసుర హస్తంలా తనను తాను హరించుకుంటూ ఉంటుంది.

"దారికి అడ్డం తొలుగుతారా," ఎవర్నో దబాయిస్తుంది ఓ అమ్మాయి, తలెత్తి చూశాను... బ్లూ జీన్స్, పింక్ కలర్ మోడ్రన్ టాప్‌లో అతిగా పండిన పెదవులతో, కేర్ లెస్ నడకతో ఇటువైపే వస్తుంది.. నిన్నటి అమ్మాయే! కేఫ్‌లో అన్ని సీట్లు ఖాళీగా ఉండగా నేను నిన్నటి సీట్లోకి ఎందుకు వచ్చాను? కాలేజీ మొహం చూడనివాడు గర్ల్ ఫ్రెండ్ కోసం రోజూ కాలేజీకి వచ్చినట్టు. తను మధ్యలో ఆగి వెనక్కి చూసింది, ఫ్రెండ్ అనుకుంటా ఫాలో అయ్యింది. అమ్మయ్య సరిగ్గా నిన్నటి సీట్‌లో కూర్చుంది. అక్కడే ఎందుకు కూర్చోవాలి! ఇలాంటి ఈక్వేషన్లు ఎందుకు వస్తాయో, స్కూల్లో ఫ్లేమ్స్ ఆడినట్టు. మూడుసార్లు నా వైపు చూసింది, నేను మాత్రం ఒక్కసారే చూశా, ఇక తల తిప్పితేగా, మనసుకి తీయటి పులకింత.

తను హీరోయిన్ ట్రైల్స్ వేస్తోందా! అలా కాకుంటే బాగుండు, లేకపోతే ఎవడో చాన్స్ ఇచ్చేస్తాడు, నా చాన్స్ కొట్టేస్తాడు. నేనే వెళ్లి డైరెక్టర్ని అని పరిచయం చేసుకుంటే పోలా, పోదులే... ఒక అబద్ధంతో మొదలై వెయ్యిన్నొక్క అబద్ధాలతో ముగుస్తుంది, కొందరి బయోగ్రఫీలా. ఆ అందం, కాన్ఫిడెన్స్, యారగేన్స్‌ల కాంబినేషన్ నా కథకి పర్ఫెక్ట్ హీరోయిన్ అనిపిస్తుంది. నా కథతో అప్రోచ్ అయితే, కాని స్టార్ హీరోయిన్

ఉంది మాకు. అవునూ! అసలు నేను వచ్చింది కథలో డెప్త్ పెంచడానికి కదా, ఓ మై గాడ్! ఊరికే మూడు గంటలు గడిచిపోయింది. ఈ ప్రొడ్యూసర్ ఏ బ్యాంకాక్‌కో పంపించక బావార్చికి తోలాడు... అంబ పలకటం లేదు.

* * *

ఒకటిన్నర రోజు గడిచింది, ఈరోజు నాకన్నా ముందుగానే వచ్చేసింది నా హీరోయిన్. నా ఆలోచన గతి తప్పిన ట్రాక్టర్లా అడ్డదిడ్డంగా వెళుతుంది. ఎక్కడో పల్టీ కొట్టేలా ఉన్నాను. దిక్కులు చూస్తుంటే తను లేచి నా వైపే వస్తుంది, అదేంటి! నా ఎదురు సీట్‌లో కూర్చుంది? నా గుండె గేర్ మార్చింది... లబ్ డడబ్, లబ్ డడబ్...

"మీరు డైరెక్టర్ జేమ్స్‌రత్నం కదూ? అదే 'ప్రేమ పురుగులు' అనే సినిమా తీశారు."

అంత చండాలమైన టైటిలా! నేను కాదని కరాఖండిగా చెప్పేశా.

"అలా అనిపిస్తేనూ," లేవబోయింది.

"మీరు హీరోయిన్‌లా ఉన్నారు."

"నేనా, నిజానికి హీరోయిన్‌నే," ముసిముసిగా నవ్వింది.

"అవునా!!! ఏ సినిమాలో?"

"చెప్పాక వెంటపడకూడదు, ఓ వెబ్ సిరీస్‌లో. మరి నువ్వు?"

"నేను డైరెక్టర్‌గా సినిమా తీసే పనిలో ఉన్నా."

"కాస్టింగ్ అయిపోయిందా?" ఆమెకు ఏం కావాలో అది అడిగింది.

"ఇంకాలేదు."

వెంటనే నా ఫోన్ అడిగి తీసుకొని తన నెంబర్‌కి మిస్డ్ కాల్ ఇచ్చింది. అలా మాట్లాడుతూ పక్కకి తిరిగి చూడగా కనిపించాడు ప్రశాంత్ అన్న. క్యాంపస్‌లో సీనియర్, ఇప్పుడు ఇండస్ట్రీలో కూడా, దీనస్థితిలో మాత్రం కాకూడదు.

ఈ సితార ఏదేదో మాట్లాడుతుంది, కానీ నా దృష్టి అంతా అతని మీదే.

ప్రశాంత్ అన్న నాలుగేళ్లుగా అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్, ఎందుకనో ఊపిరి సాధారణ స్థాయి కన్నా గట్టిగా తీసుకుంటున్నాడు. లోపల ఖాళీ అది ఫిల్ చేస్తున్నట్టుంది, మనసు చివుక్కుమంది. భోజనం పెట్టిస్తే, ఏమనుకుంటాడో! డబ్బు తీసుకుంటాడా! పైగా ఈ అమ్మాయి నేనేదో ఇంప్రెషన్ కోసం చేశాను అనుకుంటే? అనుకోనీ, వెళ్లి మాట కలిపి నాకు సినిమా ఛాన్స్ వచ్చింది, ఇదిగో నీకు గిఫ్ట్ అంటూ జేబులో నోటు పెట్టేద్దాం. ఆ! అంతలోనే మరో వ్యక్తి చేయి ఆయన జేబులో దూరింది. ఈ హైదరాబాదులో మంచి ఫ్రెండ్‌ని సంపాదించుకున్నాడు. ఆయన కళ్లలో నీళ్లు చూడడం ఇష్టంలేక తల తిప్పుకున్నాను.

నా ఎదురుగా మరో జంట. "5 లక్షలు చాలు," రౌడీ క్యారెక్టర్‌లో సరిపోయే వ్యక్తి అన్నాడు.

"దానికే సినిమా అయిపోతుందా?" ఆశపడ్డాడు కమెడియన్‌కి సరిపోయే కుర్రోడు.

ఈ సంభాషణ ఏదో ఇంట్రెస్టింగ్‌గా ఉంది నాకేమైనా లీడ్ దొరకొచ్చు. ఉచ్చు వేసిన వేటగాడిలా వాళ్ల మీద దృష్టి పెట్టాను.

రౌడీ క్యారెక్టర్ చిటికెలు వేస్తూ, "సినిమా తీయడం టీ తాగినంత సులభం, 5 లక్షలతో షూటింగ్ స్టార్ట్ చేస్తాం, ఫటాఫట్ చేస్తుండగా ఇంకో ముగ్గురికి కథ చెప్తాం. మొత్తం 20 లక్షలతో షూటింగ్ పూర్తయిపోతుంది. నాకు తెలిసిన సీరియల్ యాక్టర్‌ని తీసుకొస్తా. ఫోటోలో సెలబ్రిటీ ఉంటే, పేపర్‌వాళ్లు ఆ ఫోటో వేసి న్యూస్ రాస్తారు. తీసిన సగం ఫుటేజ్ చూపించి శాటిలైట్ రైట్స్ డబ్బులు తీసుకుంటాం. ఆ డబ్బుతో పబ్లిసిటీ చేసేస్తాం. యూత్ ఎగబడతారు. సినిమా బంపర్ హిట్." మాటల్లోనే మాహిష్మతిని చూపిస్తున్నాడు.

నా హీరోయిన్ సంతూర్ యాడ్‌లో సైడ్ యాక్టర్‌లా నోరు తెరిచింది.

"రెండు నెలల్లో పెద్దమల్లేష్ మ్యాజిక్ స్టార్ మల్లేష్‌బాబు అవుతాడు. ఏమంటావ్?" రౌడీ పాత్రధారి.

"వాడికి ఇంత మేనేజ్‌మెంట్ స్కిల్స్ ఉంటాయని నేనైతే ఎక్స్‌పెక్ట్ చేయలేదు," తనతో అన్నాను.

"ఇంత సింపుల్‌గా హీరో అవ్వడం!!" ఆమెలో ఆశ, అపనమ్మకం, రెండునూ.

"ఏంటి సింపుల్, వీడిని మంచి సాఫ్ట్‌వేర్ కంపెనీలో పెడితే లక్షలు తీసు కుంటాడు. ఇప్పుడు కూడా అవే తీసుకుంటున్నాడులే."

తను ఏదో పరధ్యానంలోకి వెళ్లింది,

హీరో తనని సెవెంటీ ఎంఎంలో చూసుకుని, "ఊరికి వెళ్లి డబ్బులు 10 లక్షలు పట్టుక వచ్చేస్తా," ఉత్సాహంగా కేకేశాడు మల్లేష్‌బాబు.

ఉచ్చులో జింక పడింది, అసలు వేటగాడు వీడు. పదే పది నిమిషాలు, 10 లక్షల బేరం కుదిరిపోయింది. రౌడీ క్యారెక్టర్ హీరో క్యారెక్టర్‌ని ముద్దు పెట్టుకున్నాడు, పేకాట పాపారావు జోకర్ కార్డుని ముద్దాడినట్లు. ఇటుచూస్తే నా నాయకి లేదు, ఏంటి ఈ అమ్మాయి నాకు ఓ పజిల్‌లా ఉంది!

* * *

ఇంకోరోజు కాలగర్భంలో కలిసిపోయింది. ఎందుకో నిద్రపట్టడంలేదు, తనకి వాట్సప్ చేద్దామా, ఇప్పుడే వద్దు, డెడ్ లైన్‌కి 24 అవర్సే మిగిలాయి. ఇన్ టైంలో ఇవ్వక పోతే భవిష్యత్తు పోతుంది. ఆ తర్వాత జరిగే పరిణామాలు ఎలాగైనా ఉండొచ్చు.

తీవ్రంగా ఆలోచించాను, వచ్చింది... నాలుగింటికి నిద్ర, కళ్లు తెరిచేసరికి సగంరోజు పూర్తయింది. మధ్యాహ్నం మూడింటికి బావార్చికి చేరి మూడు టీలు తాగేశాను. నా హీరోయిన్ ఇంకా రాలేదు. హమ్మయ్య, ఊహూ, వస్తే బాగుండు. నా కెరీర్‌ని నిర్ణయించే చివరి గంటలు. మైండ్ ప్రతి ఇన్ఫర్మేషన్‌ని ఇమేజ్ రూపంలో మనకి అందిస్తుంది. ఈరోజు ఎందుకో ఒక్క ఇమేజ్ కూడా బ్లింక్ అవ్వట్లేదు. ఎక్కడో చూసినవో, ఎప్పుడో చదివినవో, ఎవరి ద్వారానో విన్నవో ఏది గుర్తు రావట్లేదు.

ఇప్పుడే వచ్చిన నా హీరోయిన్ని చూసి పలకరింపుగా నవ్వా, దాంతో వచ్చి నా ఎదురుగా కూర్చుంది. తన కళ్లలోకి చూడడం మనసును చదవడమే, ఎటొచ్చీ తన చూపు తిన్నగా లేదు. గత అనుభవం దృష్ట్యా నేను నోరు మెదపలేదు. ఇన్ని రోజులు ఐడియాలు రాకుండా డిస్టర్బ్ చేసింది తనే. ఒక మగాడి ఓటమి వెనుక కూడా ఇలాంటి ఆడవాళ్లు ఉంటారు. నిమిషాలు కాళ్లకింద మంచుముక్కల్లా కరిగిపోతున్నాయి. నాలో నిశ్శబ్దం, తనలో ఏదో యుద్ధం, చుట్టుతా రణరంగపు హాహాకారం. నగారా మోగింది, ప్రొడ్యూసర్ ఫోన్.

"సర్ అయిపోయింది, తెల్లవారగానే మీ దగ్గర ఉంటా," అప్రయత్నంగా అబద్ధం ఆడేశా.

ఆమె పకాలున నవ్వి, "నీ మొహం అవుతుంది, కందుకూరు నుంచి హైదరాబాదు ఎంత దూరమో తెలుసా! తెలీదు! మరి ఎలా అవుతుంది!?" కొత్త యాంకర్‌లా తిక్కగా వాగింది.

"దానికి దీనికి ఏంటి సంబంధం?" అసహనాన్ని దాచుకోలేకపోయాను.

"అదే మా ఊరు, అక్కడి నుంచి ఇక్కడికి రాగానే అన్ని జరిగిపోవు. సరే వదిలేయండి, మీ దగ్గర నా నెంబర్ ఉన్నా మాట్లాడలేదు. కాల్ చేస్తే వేషం అడుగుతాననుకున్నారా?"

"అదేం లేదు," కళ్లలోకి చూస్తే అన్ని పట్టేసేలా ఉంది, తల దించుకున్నాను.

"ఏంటి? తల దించావు? నీ మొహం మీద ఎప్పుడైనా వేడివేడి టీ పడిందా?"

వెన్నులో వణుకు పుట్టింది, కొంపదీసి టీ మొహానికి కొడుతుందా? ఏదేదో మాట్లాడుతుంది ఏంటి! ఇంకా నయం ప్రపోజ్ చేయలేదు.

"మాట్లాడవేంటి? సూపర్ సినిమా తీశానని ఈగో కాబోలు."

"నేను ఇంకా సినిమా తీయలేదు."

"అవును కదా! నేను మీ కథ గురించి మాటలాడుతున్నా."

"నేను మీకింకా కథ చెప్పలేదు."

"జేమ్సురత్నం కథ చెప్పాలా ఏంటి!"

"దేవుడా! నేను జేమ్సురత్నం కాదు."

కాసేపు సైలెంట్ అయింది.

“మీరు వెళితే నేను కథ ఆలోచించుకుంటా.”

“కథలు రాయాలంటే కె.బి.ఆర్.కో, కృష్ణకాంత్ పార్క్‌కో వెళ్లాలికానీ ఇక్కడికి వస్తారా? నీ వాలకం చూస్తుంటే సినిమా తీసేలా లేవు హ... హ... హ...” అదే వెర్రినవ్వు.

అందమైన అమ్మాయిలకు బుర్ర తక్కువ అంటారు, నిజమే.

“అక్కడి జనంమధ్య సాధ్యం కావట్లేదులెండి.”

“ఓహో... సరే ఇది చెప్పు, ప్లాస్టిక్ సర్జరీ గురించి మీకేమైనా తెలుసా?” అవధానాల్లో అప్రస్తుత ప్రసంగీకుడిలా ఈమెని పెట్టాలి.

“అంటే... ఆ సర్జరీలతో ముక్కు, మూతి సొట్ట తీయించుకోవచ్చు.”

“మెడమీద ఈ గాట్లు పోగొట్టవచ్చా?”

“ఏంటది? ఏదో చిరుతపులి మీద పడ్డట్టు.”

“పులి కాదు తోడేలు అనుకో, హూ! చాయ్ తాగుదామా?”

“ఇప్పుడే తాగారుగా.”

“అయితే కూల్‌డ్రింక్ తాగుదాం.”

“వాట్!!”

ఆర్డర్ చేసేసింది. “ఇక్కడ ఎక్కువగా పార్టీలకు వెళ్లకు.”

“నాకు అలవాటు లేదు.”

“కానీ నజీర్ వెళతాడు, నాకు నచ్చదు,” దిగాలుగా అంది.

“అతనెవరు?”

“అది తెలిపే రోజు వస్తుందిలే.”

తెలుసుకుందామని నాకైతేలేదు. గట్టిగా కేకేసి డ్రింక్స్ తెప్పించింది. అక్కడున్న థర్టీ మెంబర్స్ మావైపు చూశారు.

“తాగండి,” అంటూ ఎడిషన్ తీసింది, ఆఫర్ చేసింది. నాకు అలవాటు లేదు.

గట్టిగా దమ్ము లాగి వదిలి, “అమ్మాయి హత్య చేయడం చూశావా?”

“అబ్బాయిలు చేయడం కూడా చూడలేదు.”

“హ... హ... హ... మరి ఆర్జీవిలా క్రైమ్ స్టోరీలు ఎలా రాస్తావు?”

“హర్రర్ రాస్తానంటే దయ్యాన్ని చూపిస్తారేమో,” కాస్త వెటకరించాను.

ఇద్దరమూ నవ్వుకున్నాం, తనని చూస్తే ఎందుకో కాస్త బెరుకుగా అనిపిస్తోంది. తను ఎందుకు నాతో ఇంతగా రాసుకుంటుంది? చాన్స్ కోసమేనా? మాటల్లో ఆ వాలకం లేదు!

“నైస్ జోక్, ఏకాంతాన్ని కూడా ఎక్కువగా అలవాటు చేసుకోకు, అది ఒంటరి తనంగా మారవచ్చు.”

నాకు హితబోధ చేస్తుంది ఏంటి?

"ఇఫ్ యు డోంట్ మైండ్, నేను టీ చెప్పుకుంటాను." నాకింకా బెరుకు పోలేదు.

తను సరే అనడంతో ఇద్దరికీ చెప్పాను, టీ రాగానే తీసుకొని గడగడ తాగబోయింది.

"జాగ్రత్త కాలుతుంది."

"ఐదుసార్లకి కాల్తుందేమో, 55 సార్లకి శరీరం అలవాటు అయిపోతుంది," ముభావంగా అంది.

"శరీరమా!?"

"అదే, నాలుక శరీరంలో భాగమే కదా."

ఏమీ అర్థం కాలేదు, టాపిక్ మారుద్దాం. "మీ నవ్వు బాగుంది," అన్నాను.

"నీ గడ్డం గుడ్లగూబ మొండెంలా ఉంది."

బిస్కెట్ కాస్త బుల్లెట్‌గా మారి రివర్స్ వచ్చి తగిలింది.

తను కొనసాగించింది. "సారీ, అన్నది నిన్ను కాదు, నజీర్‌ని. నీ సీట్‌లో కూర్చుంటాడు, నీలాగే అందగాడు. జేమ్స్‌రత్నం ప్రేమ పురుగులులో వీడికి ఓ పురుగుగా చాన్స్ వచ్చింది. కామెడీ సినిమా, 3 నెలల క్రితం షూటింగ్‌కి హంపి వెళ్లారు. అప్పటి నుంచి కాల్స్ లేవు. వాళ్ల ఫ్రెండ్స్‌ని అడిగితే షూటింగ్ అయిపోయింది అన్నారు. తనే మయ్యాడో చెప్పలేదు, హైదరాబాద్ వచ్చాక తన జతగా నేనే యాక్ట్ చేయాలి, జేమ్స్ రత్నంని ఒప్పిస్తాను అన్నాడు."

ఇద్దరి ఫోటోలు చూపించింది. అందగాడే, ఇక జేమ్స్ గడ్డానికి నా గడ్డానికి మాత్రమే పోలిక ఉంది. మరి ఎలా కన్ఫ్యూజ్ అయిందో!

"నజీర్ మీ బాయ్ ఫ్రెండా?"

"అలా ఏం కాదు, కలసి ఉండాల్సి వచ్చింది, అంతే."

"రేపో మాపో వస్తాడు లే," ఏదో ఓదార్చాలి కాబట్టి.

"లేదు, తాగి ఏ అక్సిడెంట్‌లోనో...!?"

"అలా అయి ఉండదులే."

"ఉంటే వాడితోనే, రోడ్డుతో పోలిస్తే వాడి మనసు కాస్త మెత్తనిది, అలవాటు వల్ల రాళ్లగుట్టలు కూడా మెత్తటి పానుపు అవుతాయి," మెడమీది గాయాన్ని తడుముకుంది.

మాటలతో గతాన్ని తవ్వినట్లు ఉంది.

"పోతేపోయాడు కానీ, ఇప్పుడే పోవటం బాగాలేదు, పోస్టర్‌లో నా బొమ్మ చూపిస్తాను అన్నాడు, మాట నిలబెట్టుకోలేదు. వాడంటే నాకు అసహ్యం, అసహ్యం పుట్టేలా రాయండి," తను నాతో మాట్లాడినట్లు లేదు, తనతో తానే... తనలో తానే పోయినదేదో వెతుక్కుంటుంది.

ఇంతలో మొన్న ఆమెతో గొడవపడ్డ వాళ్లు వచ్చి ఆమెను తీసుకుపోతున్నారు, లేదు, లాక్కుపోతున్నారు. చేతులు కొరకబోయింది, తప్పించుకున్నారు. నావైపు చూసి ఫోన్ చేయమని బిగ్గరగా అరిచింది. ఆమెవైపు నావైపు మార్చి మార్చి చూశారు జనం.

కిందపడిన టీ కప్పు శకలాలు ఏరుతూ నానా బూతులు తిట్టుకున్నాడు వెయిటర్.

టైం చూస్తే 12, కేఫ్ లైట్లు ఆగిపోయాయి. ఇక ఆరేడు గంటల టైం మాత్రమే ఉంది. మనసు ఎందుకో బరువుగా అయింది? అసలు తను ఏమి చెప్పింది? నరికేసిన చెట్టు శాఖలలా ఉన్న తన మాటలను పేర్చడం మొదలుపెట్టాను.

గాయం-తోడేలు,

రోడ్డు-పానుపు,

నజీర్-పోస్టర్,

శరీరం-అసహ్యం,

ఇది నిజంగా పజిలే, నా స్టడీ ప్రకారం తీవ్రమైన మానసిక సంఘర్షణ, ఆందోళన ఉన్నవాళ్లే అలా ప్రవర్తిస్తారు. లేదంటే అలా నటిస్తోందా?

నా కథ కంచికి చేరేలా లేదు, ప్రొడ్యూసర్‌కి ఏం చెప్పాలో అర్థంకాలేదు, ఆయన కాల్ చేస్తూనే ఉన్నాడు.

పొద్దున్నే ఆఫీసుకు చేరుకున్నాను, గొంతు ఎడారిలా తయారైంది, గుండె రైలింజన్‌లా పరిగెడుతుంది, తెనాలి రామలింగడి తిలకాష్ట మహిష బంధనంలా ఆశువుగా ఏదో ఒకటి అల్లేద్దాము. వాచ్‌మన్‌కి ఆయన ప్రొడ్యూసర్‌కి కథ చెప్పడం మొదలు పెట్టాను,

"ఓపెన్ చేస్తే హీరో ప్రొటాగనిస్ట్ చేతనను రోడ్డుమీద వదిలి వెళ్లిపోయాడు. గోడల మీద పోస్టర్లు మారుతున్నాయి, వారాలు తిరుగుతున్నాయి. చేతన అతని కోసం ఎదురుచూస్తూనే ఉంది. అతను ఎక్కడో చిక్కుకుపోలేదు, ఎక్కడికో పారిపోయాడు, అతనే హీరో... అతనే విలన్. చివరికి ఆమె ఒంటరిగానే అనుకున్నది సాధించింది. పోస్టర్‌లో తనను తాను చూసుకుంది."

ప్రొడ్యూసర్ చప్పట్లు కొట్టాడు, నేను మాత్రం భయం భయంగా వాచ్‌మెన్ వైపు చూశాను, అతను వచ్చి గట్టిగా హత్తుకున్నాడు. మొత్తంగా ఆమె కథాసారం నన్ను ఒడ్డుకు చేర్చింది. పాత్ర గమ్యానికి, గమనానికి ముగింపు ఉంటుంది, ఉండాలి కూడా. అదే సినిమా కథ. కానీ ఆ అమ్మాయి గమనం మాత్రం ఆకాశమే, అది శూన్యత కలది, ముగింపు లేనిది. ఈ సినిమాలో తనకి వేషం ఇద్దామా!

* * *

ఈ ఆనందాన్ని ఇరానీ కప్పుతో పంచుకుందామని కేఫ్ వైపు నడిచాను. కృష్ణానగర్ సూర్యోదయ అపార్ట్‌మెంట్స్ గోడకి ఎప్పటిలాగే కొత్త పోస్టర్ ఆకర్షించింది. 'మై డియర్ ప్రేమిక' డైరెక్టర్ జేమ్స్ రత్నం, హీరోయిన్ కాలు జాగ్రత్తగా పట్టుకున్న అతనేనా హీరో! పరిశీలనగా చూశాను, అతనే... నజీర్. బతికే ఉన్నాడుగా, తనకి చెప్పేద్దామా? కానీ వాడంటే అసహ్యం అందే, అయినా వాడే కావాలి!!

పజిల్ ఒక్కొక్కటిగా పూరించడం మొదలుపెట్టాను.

తను కేఫ్ నుంచి సరిగ్గా 11 దాటితేగాని వెళ్లడం లేదు, ఎక్కడికి? సమాధానం దొరుకుతోంది. కృష్ణానగర్ మెట్రో స్టేషన్ దాటాక మూసేసిన షాపులు, వాటి మెట్లమీద ప్రతి రాత్రి 11 గంటలకు తళుక్కుమనే తారలు, వాళ్లకు రోడ్డు పానుపు. ఈ తారలు ఏ పోస్టర్ల మీద ఉండరు. ఎందుకంటే వాళ్ల వెనక నజీర్‌లు ఉంటారు. ఇలా మిగిలే బతుకులు ఎన్ని?! ఇక అడుగు ముందుకు పడలేదు. ప్రస్తుతం తను కేఫ్‌లోనే ఉంటుంది, సినిమాలో తనకి క్యారెక్టర్ ఉందా? అని నన్నడగలేదు, కానీ ఉంది... తనకి క్యారెక్టర్ ఉంది.

సినిమా బాగా తీయాలి అనుకుంటూ కేఫ్‌లో అడుగు పెట్టాను.

ఆంధ్రజ్యోతి ఆదివారం
1 డిసెంబర్ 2019

*

26 ఆగస్ట్ 1992న ప్రకాశం జిల్లాలో పుట్టిన **చరణ్ పరిమి** మొదటి కథ **ప్రేమ పిలుపు** ఫిబ్రవరి 2017 తెలుగు వెలుగులో అచ్చయ్యింది. ఇప్పటిదాకా 10 కథలు, వివిధ పత్రికల్లో కొన్ని వ్యాసాలు రాశారు. కొంతకాలం జర్నలిస్టుగాను, కార్టూనిస్టుగాను పనిచేసి, ప్రస్తుతం సినిమాల్లో అసోసియేట్ డైరెక్టరుగా ఉన్నారు. నివాసం హైదరాబాదు.

చిరునామా: **ఇం.నెం. 731, ఆర్ & బి బంగ్లా రోడ్, ఎర్రగొండపాలెం**
ప్రకాశం జిల్లా - 523 327.
ఫోన్: 89850 95040 cartoons.charan@gmail.com